

— Бѣгай, бѣгай по-скоро! — прибърза майсторътъ. Гарчо грабна тенекията и изхвъркна презъ вратата. Бай Каменъ пална цигара, и едва я смръкна два-три пѣти, ето че чиракътъ му домъкна тенекията пълна съ вжглища.

Сипвай сега! Майсторътъ пяхна една желѣзна гривна въ огъня, досмука цигарата и запита: „Отъ кооперацията ли ги взе?“

— Не, отъ Якимъ бакалина. Кооперацията бѣше затворена.

— За колко?

— За осемнайсе лева. Гарчо сипа вжглища и задърпа духалото.

— Излѣгало те е това псе. Нали кооперацията я пълни съ петнайсе.

— Е, не знамъ — сви рамене чиракътъ — майсторътъ ме праша, рекохъ, за вжглища. И той ми напълни толумбата, мѣри, смѣта тамъ и току рече — осемнайсе лева.

— Абе, такъвъ си е той, затова и хората отбѣгваха отъ него. Ами ти не можа ли да гледашъ тамъ въ кантара, па да си направишъ смѣтка?

— Е та каква смѣтка ще правя, като не отбирамъ на кантаръ...

— Кое отдѣление си свършилъ?

— Четвърто, ама сега да ме питашъ, не знамъ колко и за първо. Кой е ималъ време при дѣдо Вълко и при бай Симо Джамбазина да ти мисли за смѣтки и за учение!

Абе, така е, ама сѣ ще трѣбва да си поспомнишъ нѣщо. Я вижъ, какъ те лъжатъ търговцитѣ. Какъвъ майсторъ ще станешъ, като не знаешъ смѣтка?

Изпъпраха пламъчетата въ разпалената душа на младото желѣзарче, потъмнѣ и изстина мисълта му за майсторство. Ржката му отмалѣ и ковашкиятъ мѣхъ захрипѣ като болничавъ старецъ.